

seende er optaget i Endringsforslag Nr. 24. — Hvad det i disse Forhold meget vigtigt Punkt om Foreningslivet angaar, da foreskom det os, at den Bestemmelse, Lovforslaget indeholder, ikke bød noget tilstrækkeligt. Vi have søgt at hde noget tilstrækkeligt. Vi ere ikke visse paa, at den Bestemmelse, vi have foreslaaet, er saa betryggende, som vi gerne ville gøre den, men det er den største Betryggelse, vi ved Bestemmelser paa dette Punkt under vore Overvejelser have kunnet finde. Man maa jo ikke skade Foreningslivet Landet over, da det har saa overordentlig stor Betydning for Landets Fremvækst i aandelige og økonomiske Forhold; ved at komme fortrædigende i Besjen der, selv paa mindre Punkter, vilde man kunne gøre ubodelig Skade. Paa den anden Side er der en Art af Foreningsliv, som er en Udvækst, og som man gerne vil komme til Livs. Det er disse Klubber, Landmandsforeninger og hvad de kalde sig, som under Skin af en eller anden aandelig eller økonomisk Virksomhed, i Virkeligheden kun forlyne deres Medlemmer med Spise- og Drikkevarer, og da navnlig med Drikkevarer. Der har været en Del Retsfager om disse Forhold, og efter at der har været en Stillstand deri i Løbet af en halv Snes Aar, idet de, der gerne vilde komme dem til Livs, troede sig afmægtige paa Grund af en da falden Højesteretsdom, er Sagen nu i den senere Tid igen ført frem for Domstolene, og der er affagt Domme, som ikke have været ugunstige for den Bestræbelse, vi ville føre frem, den nemlig, at gøre det af med den Slags Udvækster paa Foreningslivet. Men disse Domme ramme dog ikke i den Grad det, vi ønske at ramme, at vi tør slaa os til Fod dermed. Vi have derfor, idet vi blive i det ved Dommene givne Spor, søgt at føre det lidt videre. Vi foreslaa en Bestemmelse, som gaar ud paa, at, er det baade ifølge Vedtægterne og ifølge den Virksomhed, der udøves, en Forening, som har noget andet til Hensigt end at beværte sine Medlemmer, ja, saa er Beværtningen kun en Bisag og saa lader man den blive udøvet frit; men er det ikke det, kan det skønnes enten af Vedtægterne eller af den Virksomhed, der udøves, eller af begge Dele, at det hele egentlig gaar ud paa at beværte, da bør der ikke tilstedes Beværtning uden paa Næringsadkomst. Med dette for Øje have vi stillet et Endringsforslag under Nr. 23. — Naar vi fandt, at Afgangen til at blive Beværter eller saa Brændevinshandel, i Lovforslaget var sat temmelig strengt, er det i Overensstemmelse dermed, at vi have fundet, at Bestemmelsen om,

hvornaar Beværteradkomst skulde forbydes, er for streng, og vi have foreslaaet en Modifikation deri, som staar i Endringsforslag under Nr. 33. — Saa er der et Punkt, som har spillet en overordentlig stor Rolle, en noget større Rolle, end der egentlig tilkommer det, i den hele folkelige Bevægelse for og imod Afholdsvæsenet. Det er Spørgsmaalet om Beværtning med berusende Drikke af unge Mennesker. At træffe det rette her er temmelig vanskeligt. I Lovforslaget er det søgt truffet saadan, at unge Mennesker skulle være i Ledfagelse af voksne; men der er med nogen Ret gjort den Indvending derimod, mener Flertallet, at unge Mennesker, som ledes ind til at drikke, vistnok i Reglen ledtages derind af nogle, der ikke ere stort ældre end de selv, men lige netop saa lange, at de kunne kaldes voksne, og at den Ledfagelse er ringe Garanti. Hvis man nu gaar bort fra det, kunde man gaa to Veje, enten sige, at den Ledfagelse, som de skulle have, skal indeholde større Garanti, eller ogsaa kunde man sige: Lad Ledfagelsen fare, sæt en lavere Aldersgrænse og et ubetinget Forbud. Det ene saavel som det andet kan have noget for sig; imidlertid maa det siges, at naar man ikke sætter Aldersgrænsen til den rent vuggemæssige, bliver Bestemmelsens Overholdelse i adskillige Tilfælde mer eller mindre forhadet, mer eller mindre latterlig. Vi have derfor valgt at stærke Garantien for Ledfagelsen, vi have sat: Forældre eller Børge. Nu kan der selvfølgelig gøres den Indvending, som ligger lige for: Hvor skal den ulykkelige Vært se, om det er Forældre eller Børge? Men Bevarelsen af denne Indvending ligger ogsaa lige for: Er han i Tvivl, saa lader han være at stænke. Han kan, om han vil, lade det unge Menneske eller de, der ere med ham, opløse, om dette er en af hans Forældre eller hans Børge, og naar han eller hans Betjening ikke den Opløsning, naa ja, Herregud, saa faar det unge Menneske ingen berusende Drik, og saa maa han for den Gang leve uden det. — Lovforslaget har en Bestemmelse i § 13 om Afgang til at faa fastat — ved Politivedtægt nemlig —, at Beværtningssteder skulle være lukkede til visse Tider paa Natten. Vi have udvidet dette noget, og Udvidelsen, som er foretagen ved nogle ganske saa Ord, er ret væsentlig. Den vil nemlig gøre det muligt — idet de Ord: „paa Natten“ ere tagne ud —, hvor en Kommunes underordnede og overordnede Bestyrelse ønsker det, at faa fastsat en Lukning ogsaa ved Dagtimer. Dette sigter ganske specielt til det meget omdebatterede Spørgsmaal om en Lukning fra Lørdag Aften eller Eftermiddag